

Meditacions: Dijous després del III diumenge d'Advent

Reflexió per meditar dijous de la tercera setmana d'Advent. Els temes proposats són: Déu és fidel a les promeses; l'exemple de sant Joan Baptista; la fidelitat sempre és creativa.

EN GRAN PART del llibre del profeta Isaïes llegim quant de mal li fa a Jahvè la infidelitat del seu poble. Tot i això, arriba un moment en què Déu decideix consolar Jerusalem, perdonar tots els seus pecats i segellar una aliança eterna. Ho recordem avui a la primera lectura

de la Missa. El llenguatge que utilitza el profeta és gairebé maternal: «Jo t'havia abandonat per poca estona, però ara et recobro amb un afecte immens», «t'havia amagat un moment la meua mirada, però ara t'estimo amb un amor etern», «no desapareixerà l'amor que jo et tinc» (*Is* 54, 1-10). Davant les nostres infidelitats, Déu respon amb misericòrdia. «El seu rigor dura un instant; el seu favor, tota la vida» (*Sl* 29, 6). El seu amor és més fort que el nostre pecat.

Per l'Advent la litúrgia ens recorda una vegada i una altra el desig diví d'estar amb els homes. El Senyor anhela que l'home no rebutgi la companyia i es deixi estimar. «Déu és a prop nostre, és fidel i fa grans obres de salvació en aquells que esperen en Ell. Déu estima amb un amor sense límits, que ni el pecat pot frenar, i fa que el cor de l'home s'ompli d'alegria i de consolació»^[1].

La història humana, per part nostra, està tristament plena d'infidelitats. Això no obstant, Déu té una paciència infinita i no es cansa d'educar-nos com uns pares ho fan amb el seu fill. El seu cor sempre està inclinat cap al perdó. Déu manté la seva aliança malgrat tot, de generació en generació. Com diu sant Pau, «però encara que siguem infidels, ell continua fidel, ja que no pot negar-se ell mateix» (2 Tm 2, 13).

«Aquest “misteri” de la fidelitat de Déu constitueix l'esperança de la història»^[2]. Es tracta de la garantia més gran per a la nostra lleialtat, ja que «totes les paraules del Senyor són fidels, les seves obres són obres d'amor» (Sl 144, 13). «¿Que quin és el fonament de la nostra fidelitat?», es preguntava en una ocasió sant Josepmaria; i responia: «Et diria, en línies generals, que es basa en l'amor de Déu, que fa vèncer tots els

obstacles: l'egoisme, la supèrbia, el cansament, la impaciència...»^[3].

DURANT aquestes setmanes d'Advent, Joan Baptista és molt present a la litúrgia de la Paraula. Escoltem els moments més importants de la seva missió singular de preparar el camí a Jesús. El mirem per aprendre a esperar amb desig creixent el naixement del redemptor. Joan és el darrer dels profetes i el primer a morir per Crist. A l'evangelí d'avui, Jesús parla del seu cosí a la multitud: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, què hi heu sortit a veure? Un home que porta vestits delicats? Els qui es vesteixen sumptuosament i viuen enmig de plaers els trobareu als palaus dels reis. Doncs, què hi heu sortit a

veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta» (*Lc 7, 24-26*).

Entre les característiques de la personalitat de Joan, i que són un model per als cristians, en destaca la fidelitat. El Precursor no dubta a assenyalar el Messies, no tem perdre els seus deixebles o quedar-se sol perquè coneix i s'identifica amb la seva missió. «Mireu l'anyell de Déu» (*Jn 1, 29*), «el qui es més fort que jo, i jo no soc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies» (*Lc 3, 16*), diu. Són expressions d'un cor humil, conscient que està de pas, com cadascú de nosaltres; sap que la seva felicitat és posar en primer pla Déu, així que no se sent imprescindible.

El Baptista no és «una canya sacsejada pel vent», de naturalesa inestable, complaent per quedar bé amb tothom; Joan és un missatger de Déu que viu per a la seva missió,

encara que aquesta l'obligui a fer certs sacrificis personals. La lleialtat a Déu i a la veritat el porten fins i tot a vessar la sang. Per això, sant Joan Pau II va poder afirmar que la «fidelitat radical a Crist resplendeix en el martiri de sant Joan Baptista»^[4].

«El VOSTRE pacte, l'heu assegurat per sempre»^[5]. Aquesta certesa va ser present durant tota la vida de sant Joan Baptista. La fidelitat de Déu no coneix el crepuscle. Déu és el de sempre. En considerar aquesta intensitat del seu amor, la criatura se sent empesa a tornar també un amor fidel, fruit de la seva llibertat. Llegim avui a l'Antífona de la comunió els consells que Pau dona a Titus: «Portem en aquest món una vida de justícia i de pietat mentre esperem que es compleixi feliçment la nostra esperança, i que es manifesti la

glòria de Jesucrist, Déu i Salvador nostre» (*Tt* 2, 12-13). Aquesta fidelitat a Déu exigeix una autèntica intimitat amb Jesús en la pregària, perquè en el col·loqui amb el Senyor experimentem el seu amor —dolç i exigent— i això ens porta a ser generosos.

El rostre d'una vida santa i fidel està format per tants moments que no brillen externament, perquè la majoria de les vegades resten amagats, però sempre estan fets per amor: un somriure, un detall d'ordre, agrair o demanar perdó quan hem ofès a una altra persona, una resposta amable... Referint-se al beat Álvaro, sant Josepmaria va comentar: «Voldria que l'imitéssiu en moltes coses, però sobretot en la lleialtat. En aquest munt d'anys de la seva vocació, se li han presentat moltes ocasions —humanament parlant— d'enfadar-se, de molestar-se, de ser deslleial; i ha tingut sempre

un somriure i una fidelitat
incomparables. Per motius
sobrenaturals, no pas per virtut
humana. Seria molt bo que
l'imitéssiu en això»^[6].

«La fidelitat al llarg del temps és el
nom de l'amor; d'un amor coherent,
veritable i profund»^[7]. Al llarg de la
vida, l'amor autèntic es renova
moltes vegades cada dia. Així creix
cada cop més, és viu; la fidelitat no és
inèrcia o senzillament deixar passar
el temps. Ser fidels no suposa ser
persones inflexibles; res més lluny de
la fidelitat que el simple mantenir
una elecció del passat. La persona
fidel és creativa, és capaç de renovar-
se i de somiar amplament dins dels
plans de Déu.

I si, en algun moment, el camí es fa
una mica més dur, la reacció de
l'home fidel és demanar ajuda per
posar-ho tot a seguir endavant. En
mirar Maria, Verge fidel, podem

posar a les seves mans els nostres
desitjos d'estimar com ella.

[1] Francesc, Audiència, 16-III-2016.

[2] Benet XVI, Homilia en l'Epifania
del Senyor, 6-I-2008.

[3] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 532.

[4] Sant Joan Pau II, Àngelus, 29-
VIII-1999.

[5] Dijous de la tercera setmana
d'Advent, Antífona d'introducció.

[6] Sant Josepmaria, Notes d'una
reunió familiar, 19-II-1974.

[7] Benet XVI, Discurs 12-V-2010.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dijous-despres-del-iii-
diumenge-dadvent/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dijous-despres-del-iii-diumenge-dadvent/) (01/12/2025)